

Веднѣжъ като стояла при чошмата, дошло едно славейче да пие вода. М. Султанъ, безъ да иска, сепомръднѣла и уплашила славейчето, което като хвъркнѣло ударило съ крилѣтъ си въ водата и попрѣскало момата. Една капка паднѣла въ окоото ѝ и тя веднага погледнѣла. Отъ тогава, тя станѣла още по хубава и всѣки день стояла на прозореца.

Царския синъ, като излизалъ на ловъ, съгледалъ хубавицата и започнѣлъ да ходи всѣки день около кѣщата. Веднѣжъ влѣзалъ въ двора. Стареца го развелъ по всичкитѣ стаи, освѣтъ въ оная, гдѣто била М. Султанъ. Царския синъ започнѣлъ да се моли на стареца да го пустне и въ тая стая, като се обѣщавалъ, че е дошолъ да ѝ види отъ любопитство. Хубавицата позволила на стареца да го пустне. Двамата се распитали и отъ думитѣ си разбрали, че това сѣ първитѣ сгодени, ала послѣ отъ завистъ раздѣлени. Той ѝ помолилъ да отидѣтъ при баща му. М. Султанъ се съгласила; сѣ неѣ отишелъ и стареца. Царя като видѣлъ тая хубавица, заповѣдалъ веднага да испѣдѣтъ другата. М. Султанъ заедно съ мѣжа си и стареца се върнѣли пакъ въ тѣхната кѣща, гдѣто подиръ нѣколко врѣме родила едно момченце и умрѣла.

Мѣжътъ ѝ, като не искалъ да ѝ погребва, направилъ и златенъ ковчегъ и ѝ турилъ вътрѣ. Веднѣжъ той намѣрилъ ябълкитѣ, които и дали нарѣченицитѣ, и ги далъ на дѣтето да се залисва, като му казвалъ: „Това е майка ти, която умрѣ и не може да те види какъвъ юнакъ си станѣлъ“. Дѣтето като си играяло, хвърлило едната ябълка и ударило майка си. Тя веднага уживѣла „Тю, брей . . . колко съмъ спала“, казала тя.

„Не си спала, отговорилъ мѣжътъ ѝ, ти бѣше умрѣла, но синъ ти те съживи“. Отъ тогава тѣ си жи вѣтели пакъ заедно и имали голѣмо щастие.

